

- Добър, но... баща ли намериха ли умирът? —
- Да! отговориха аба.
- А майка ти?
- Майка ми е зряла, но не ме прецупава въобще, защото ме има за умирът на мизра н'.
- А опеди... какъ я виждаш? Дразни, или ти се?
- Да.
- Мис каква сфана?
- Времи се за единя единя кетидан, който по нецелуе земата въ деснията твърда голѣма доза „ракитка“ и силовъ 3 месеца тужна от нея.
- Твърда добър!... тий" се пада, кава Гвда.
- Аба се погудна на нейната циничност.
- Гвда абада гасовника си и много покава. Големата сифтима бже лишена перъ минутти отъ дванадесетъ, а макар се търкаляше мисрду 12 и 11.
- Време е да си подмишъ веле, кава тий! — утрѣ вечеръ те закамъ, да дойдемъ напремѣтно...
- Добър, ама водназражение за днешния трудъ?
- Гвда аба си спусна главата на гърдите си и аба допроя устнитѣ си до нѣшнитѣ мѣки сифтими... сифтима цанука перцим мѣривата тишина.
- Лека нощ! извикаа аба, кийто си гребнаа кийто-коя и басонгера и извѣстѣа на умиръта.
- Дилото, ура! още урмеше надъ снната Соорин